

POSTANOWIENIE

Dnia 1 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie M. Z.

skazanego z art. 148 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 1 lipca 2026 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

odmówić wstrzymania wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19 maja 2022 r., sygn. XII K 220/20, utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28 października 2025 r., sygn. II AKa 124/24.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie, wyrokiem z dnia 19 maja 2022 r., sygn. XII K 220/20, uznał M. Z. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 148 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę dożywotniego pozbawienia wolności oraz przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 88 k.k. orzekł karę łączną dożywotniego pozbawienia wolności.

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości apelacją obrońcy oskarżonego, który zarzucił mu obrazę przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k., art. 170 k.p.k. i

410 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k. Ponadto skarżący wskazał na błąd w ustaleniach faktycznych oraz – z ostrożności procesowej – na rażącą niewspółmierność kary. Na tej podstawie wniósł o uniewinnienie oskarżonego bądź – ewentualnie – uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny w Warszawie, wyrokiem z dnia 28 października 2025 r., sygn. II AKa 124/24, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od powyższego wyroku wniósł obrońca skazanego, zaskarżając go w całości i zarzucając mu obrazę przepisów postępowania, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., a ponadto art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. Mając na względzie powyższe zarzuty wniósł o uchylenie w całości wyroku Sądu odwoławczego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W ramach kasacji skarżący wniósł także o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia, na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

W ocenie Sądu Najwyższego wniosek ten nie zasługiwał na uwzględnienie.

Z treści art. 532 § 1 k.p.k. wynika, że wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia zaskarżonego kasacją stanowi uprawnienie, a nie obowiązek Sądu Najwyższego. Fakultatywny charakter tego środka sprawia, że jest on wyjątkiem od wyrażonej w art. 9 § 2 k.k.w. zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych wyroków. Sąd Najwyższy korzysta z tego uprawnienia z dużą ostrożnością, uznając ingerencję w sferę wykonawczą za uzasadnioną jedynie w przypadkach wyjątkowych. Podstawową przesłanką przemawiającą za zastosowaniem tego instrumentu jest wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji, związane z występowaniem poważnych i oczywistych uchybień. W takich okolicznościach wstrzymanie wykonania kary zapobiega powstaniu nieodwracalnych skutków dla strony, które mogłyby sprawić, że ewentualne późniejsze uchylenie wyroku okazałoby się bezprzedmiotowe z punktu widzenia ochrony jej praw.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Najwyższy, przeprowadzając wstępną kontrolę incydentalną, stwierdził brak szczególnych okoliczności uzasadniających odstąpienie od zasady stabilności prawomocnych orzeczeń. Zarzuty kasacyjne wymagają pogłębionej analizy, jednak na etapie wstępnym nie pozwalają na

stwierdzenie oczywistości naruszenia prawa. W ocenie Sądu argumentacja skargi nie ujawnia wad tego rodzaju, które już przy pierwszym badaniu akt nakazywałyby natychmiastowe wstrzymanie wykonania wyroku.

Niniejsze postanowienie dotyczy wyłącznie zagadnienia incydentalnego i nie przesądza, w jaki sposób Sąd Najwyższy rozstrzygnie co do meritum samej kasacji. Kierując się przedstawioną powyżej argumentacją, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[J.J.]

[r.g.]